

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Տ Ր Ե Պ Պ Ի Ա

Դրժնեայ տիւ մը այգէն՝ բարձունքներն են ըսպիսակ .
 Վարէն կ'անցնի մորնչալով գետը . ելած են զօրերն .
 Ու նուրիսեան քեթել վաճճն հոն ջրաբքի է կեցեր :
 Ամենուրեք կը ձայնէ փողարներուն կանչն յըսակ :
 Զի հակառակ սկիպիոնի՝ հմայներու սուս ու մոլոր՝
 Տրեպպիային յորդագեղ՝ անձրեւներուն մըրկազայր ,
 Սեմպրոնիոս Հիւպասոսն , որ նոր փառով կը սիգար ,
 Զէն ի ձեռին , փայցուց սակրաւորները բոլոր :
 Կարմրցնելով սեւ երկինքը բոցերով սքրճագին ,
 Հօրիզոնին վրայ , գիւղերը ինսիւարի՝ կ'այրէին :
 Ու հեռուէն կը լըսուէր փիղի խանչիւն մ'անախոռով :
 Իսկ կամուրջին ներքեւ , հոն , կամարի մը ճակ քաֆուն ,
 Ականջ կը դնէր Աննիբալ , յաղթութեանց վրայ խորհելով ,
 Ոսնածայնին խուլ անցնող լեզունի զօրներուն :

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

Փետր. 1931 Գանիրի

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

Պ Ա Ղ Ա Տ Ա Ն Ք

Իմ անդրազոյն օրերուս մեջ անհո՛ւն պակեր ,
 Դեմքդ անա՛ւ սարագասուած մեռւեցներէն ,
 Կը տեսնեմ քեզ , աղօթքի մեջ , անհունօրէն ,
 Սիրքդ ի՛մս է , երբ զայն վշտին ձեռքն է զարկեր...

Մեր աղբիւրին արծաթահունչ երգն է լըռեք ,
 Բայց կը լըսեմ ձայնքդ այնքա՛ն հեռուներէն ,
 Որ կանչող Յոյս մը կը ծաքի , ու կը բերեն
 Հովերն ինձի շրթունքներէդ զինո՛վ բառեր...

Ու մեր հրագին այնքա՛ն բարի լոյսն է մարտն ,
 Իրիկուան ա՛ստղ որ տարինէ՛ր խոնարհեցաւ
 Իմ սրնարիս հօրիզոնի՛ն ըսուեցամած ,

Բայց կը լըռէ ամէն տեսնո՞ւնք եւ ամէն ցաւ ,
 Ու քայտանձո՛ս՝ կը զգամ տգոյն ձեռներուս վրայ ,
 Հին երկինքին անո՛յժ անձրեւ՝ սիրքդ կուլայ...

Գանիրի

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՔ